

ΜΥΡΙΑΘΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1887

ΑΡΙΘ. 4

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΑΛΛΑΓΗ ΚΛΙΜΑΤΟΣ

Τὸ ἀλλάσσειν ἑκάστοτε κλίμα εἶνε τι καλλιστόν εἰς πολλοὺς, ὡσεὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἀνακαινίζεται ἐν τῇ ἀλλαγῇ, καὶ οἰώνει ἀνηβῆ καθ' ἑκάστην ὑποβαλλόμενον εἰς νέας ἐντυπώσεις καὶ ποικίλας περιπετείας. Πολλοὶ ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ ἀπολαύοντες εὐεξίας αἰσθάνονται ἑαυτοὺς σθανεροὺς καὶ φαιδροὺς μόνον ὅταν περιοδεύωσι καὶ εἰς τὴν εὐεργεσίαν ταύτην συντελοῦσι τὰ πολλὰ στοιχεῖα τοῦ πάντοτε διαφόρου ἀέρος, τῶν ἀδιαλείπτων αἰσθητικότητων, ἧς τινὰς προξενούσιν ἢ ἀκούρατος εὐαισθησία ἡμῶν, ἢ κίνησις, κτλ.

Ἐνίοτε ὅμως αἱ λίαν ταχεῖαι τοῦ κλίματος μεταβολαὶ ἀπόβαινουσιν ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς λίαν λεπτοφυεῖς, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς μεταβαίνοντας ἐξ Ἀγγλίας εἰς Νίκαιαν, ἐξ Ἑλβετίας εἰς Νεάπολιν καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἴατροὶ τινὲς ἀρκοῦνται νὰ συμβουλεύωσι τοὺς ἀσθενῆς κεκτῆμένους στῆθος, ἢ νοσοῦντας ἤδη ἐξ αὐτοῦ νὰ ἀπέλθωσιν εἰς εὐκρατέστερα κλίματα τὸν χειμῶνα, καὶ καθ' ἕτος βλέπει τις πολυάριθμον ἀποικίαν ἀποδημοῦσαν ἐξ Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Βορείου Ἰταλίας καὶ ἐγκαθισταμένην εἰς τὰ παραλία τῆς Μεσογείου. Τὸ πλεῖστον οἱ κύριοι οὗτοι ταξειδεύουσι διὰ καθ' εὐθειῶν ἀμαξοστοιχιῶν, καὶ ἐν ἔλαχίστῳ χρόνῳ μεταβάλλουσι τέλειον κλίμα καὶ ἀφικνούμενοι εἰς τερπνὰς χώρας, ἀποροῦσιν ὅτι ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσι πάραυτα τὸν ἀλγεινὸν φέρον ἀπροσδοκῆτων τινῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ Bennet, ὅστις ἀπὸ τινῶν ἐτῶν μεταναστεύει περιοδικῶς περὶ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου ἐκ Λονδίνου εἰς Mentone, καὶ ἐντεῦθεν ἐπανακάμπτει τὸν Μάιον εἰς τὴν νεφελώδη Ἀγγλίαν, παρετήρησεν ὅτι, οἱ συμπατριῶταί του ἀναχωροῦντες ταχύτατα διὰ τὴν Μεσόγειον, καὶ εὐρίσκοντες πολὺ ξηρότερον καὶ θερμότερον ἀέρα, πάσχουσι πολλάκις ἐκ κνιδώσεως καὶ ἄλλων δερμικῶν ἐξανθημάτων, πάντοτε δὲ κατόπιον διάρροιας.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου καὶ ἀρχὰς Μαΐου ἐπαυερῶμενοι εἰς Ἀγγλίαν ὡς τάχιστα, πάσχουσι ἐκ βρογχίτιδος, αἰμοπτυσίας καὶ νεφρικῶν παθήσεων. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸ δῆμα καὶ τὸ ἥπαρ διὰ μιᾶς καλοῦνται εἰς ὑπέμετρον ἐνέργειαν, ἐνῶ ἐν τῇ

ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ ἀγγλικοῦ φθινοπώρου ἀνεπαύοντο, κατὰ τὴν ἐπάνοδον τούναντίον ὑπερβάλλουσα ἐργασία ἐπιβάλλεται πάραυτα εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ τοὺς νεφροὺς ἐνεκα τῆς ταχείας μεταβάσεως ἀπὸ θερμοῦ καὶ ξηροῦ κλίματος εἰς ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν.

Ὁ ναύαρχος Smith εὗρεν ὅτι ἡ ἀτμοσφαίρα ἐν Ἀγγλίᾳ περιέχει συνήθως διπλὴν ποσότητα ὑδατῶδων ἀτμῶν τοῦ ἀέρος τῆς Μεσογείου, καὶ ὁ καθηγητῆς Tyndall ἀπέδειξεν ὅτι διὰ τινος δυνάμεως ὁ ὑδατῶδης ἀτμὸς ἐνεργεῖ πρὸς ἀπορρόφησιν τῆς θερμότητος, ἐπιδρῶν κατὰ συνέπειαν εἴτα ἐπὶ τῆς μέσης θερμοκρασίας χώρας τινός. Ἡ ἀπορροφητικὴ δύναμις τοῦ ἀτμοῦ ποικίλλει κατόπινα κατὰ τὴν πυκνότητα τοῦ ἀέρος. Δύναται τις νὰ παραστήσῃ διὰ τῶν ἀριθμῶν 98, ὅταν τὸ βαρόμετρον εὐρίσκειται εἰς 30 δακτύλους, ἐνῶ εἶνε μόνον 16, ὅταν ἡ βαρομετρικὴ πίεσις εἶνε μόνον 5 δακτύλων. Οὕτω συμβαίνει ὅπως ὅσον ἐγγύτερον τῆς ξηρᾶς εὐρίσκειται ὁ ὑδατῶδης ἀτμὸς, ἐνῶ ἡ βαρομετρικὴ πίεσις εἶνε εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν, μείζων τυγχάνει ἡ ἀπορροφητικὴ δύναμις τῆς θερμότητος, καὶ συνεπῶς νὰ κατορθοῖ νὰ προφυλάττῃ ἡμᾶς τὴν ἡμέραν ἐκ τῶν φλογῶδων τοῦ ἡλίου ἀκτίνων καὶ τὴν νύκτα ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης ἀκτινοβολήσεως τῆς θερμότητος. Ἄν ἡδύνατό τις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ θερινῇ ν' ἀφαιρέσῃ πάντα τὸν ὑδατῶδη ἀτμὸν τῆς ἀγγλικῆς ἀτμοσφαίρας, θὰ ἐμαραίνοντο πάντα τὰ φυτὰ, ἅτινα δὲν δύνανται ν' ἀντιστῶσιν εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ πάγου, καὶ θὰ εἴχομεν πυριφλεγῆ ἡμέραν καὶ κατὰ ψυχρὸν νύκτα.

Ὁ Bennet, συμβουλεύει τοὺς ἀποδημοῦντας ἐκ ψυχρῶν καὶ ὑγρῶν κλιμάτων χάριν τῆς βελτιώσεως τῆς υγείας αὐτῶν εἰς χώρας ξηρᾶς καὶ θερμᾶς νὰ παρατείνωσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὸ ταξειδίον αὐτῶν, σταματῶντες διαλλειματικῶς εἰς τινὰ σημεῖα, ὡς ἐγγλιματίζονται βαθμηδὸν καὶ ὑποβάλλωσι κατὰ μικρὸν τὸν ὄργανισμὸν εἰς τὰς ἀλλαγὰς τῆς θερμότητος καὶ τῆς ὑγρασίας.

Ἄλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ γενομένων μελετῶν ἐπὶ τῆς τῶν οὐρῶν θερμοκρασίας κατὰ τὴν ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην ὥραν τοῦ ἔτους καὶ ἐξ ἐνός εἰς ἄλλο κλίμα μεταβάσιν, συνάδουσι πρὸς τὰς τοῦ ἐπιφανοῦς Ἀγγιλοῦ ἱατροῦ μελέτας.

Ἐν Μιλάνῳ καὶ Παβίᾳ, κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου εἰς τὸν Ἰούλιον ἀποδημίαν, μίαν μόνην εἶχον διαφορὰν 1.35 διὰ τὴν τῶν οὐρῶν θερμότητα, διότι μετέβαινον διὰ τῶν κλιμάτων τῶν σταθμῶν, ἐνῶ διατρέχων τὸν τροπικὸν καὶ διακεκαυμένην ζώ-

νην, κατὰ τὰ ταξειδία μου ἐκ τῆς Βρασσαίρας εἰς τὸ 'Ρίο δέλα-Πλάτα δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τοῦ ἀτμοῦ, παρετήρησα διαφορὰν 3,25. Καὶ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἀποδεικνύουσι πῶς ὁ ἡμέτερος ὄργανισμὸς ὀφείλει νὰ ὑφίσταται σπουδαίως συνταράξεις ἐν ταχεῖα μεταβάσει, ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο κλίμα. Φαίνεται ὅτι ἔχομεν ἀνάγκη χρόνου τινὸς ὅπως κηθόμεθα τὴν δύναμιν τοῦ ἐπαναφέρειν ἐν τάξει τὴν θερμοκρασικότητα καὶ προφυλαχθῆναι ἢ ἐξ ὑπερβαλλούσης θερμάνσεως ἢ ἐξ ὑπερμέτρου ψύξεως.

Ἐνταῦθα ἐπιθυμοῦμεν νὰ περιλάβωμεν τινὰς τῶν μεγίστων καὶ ὠφελιμωτέρων ἀληθειῶν ἐν ὀλίγοις ἀπορισμοῖς.

— Πρὸς βελτίωσιν τῶν ἀσθενῶν καὶ ἐλαττωματικῶν συστάσεων οὐδὲν ἰσχυρότερον μέσον ὑφίσταται τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κλίματος.

— Πᾶς ἄνθρωπος ἔχει κλίμα κατάλληλον εἰς τὸν ὄργανισμὸν αὐτοῦ, ἐν ᾧ εὐρίσκει τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ὑγείας καὶ τῆς μακροβιότητος. Ὅστις δύναται ν' ἀνιχνεύσῃ αὐτὸ, ἅς τὸ ζητήσῃ καὶ θὰ τὸ εὕρῃ.

— Εἶνε ὠφέλιμον τοῖς ὑγίαισι ν' ἀλλάσσωσι κλίμα ταξειδεύοντες καὶ ἐπικινδύον τοῖς ἀσθενέσι καὶ νοσοῦσι ν' ἀλλάσσωσι τοῦτο λίαν ταχέως.

— Νυσῶν ἢ ἀσθενῆς θέλων ν' ἀλλάξῃ κλίμα πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐκφυτικῆς ὑγείας ὀφείλει νὰ μελετήσῃ βελθέως τὸ πρόβλημα τοῦτο, συμβουλευόμενος ἰατρὸν ἢ κλινικὸν ὑγεινολόγον.

(Ἐκ τῆς ὑγεινῆς Mantegazza)

Γεώργιος Νιγδελ' Ἀξελός, ἰατρός.

ΑΠΟΚΡΕΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ

Ὅποια ὄχλοδοῦ! ἔξω! Κραυγαί, συριγμοί, μυκτικισμοὶ καὶ γέλωτες... Εἶναι αὕτη ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν Ἀποκρεῶν, καὶ διαβαίνουν προσωπίδοφόροι ἄνδρες μετὰ γυναικῶν, παντοῖως ἐπιδεικνύοντες ἀσχημοσύνας καὶ προπετείας. Ὅποῖον θέμα!

Τὰ *Xerob* τῶν Αἰγυπτίων, τελούμενα κατὰ Σεπτέμβριον, τὰ *Liorusia* ἢ *Bachreia* τῶν Ἑλλήνων, τελούμενα κατὰ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, τὰ *Kronia* (*Saturnales*) τῶν Ῥωμαίων, τελούμενα κατὰ δεκέμβριον, καὶ ἐν τῷ μεσαιῶνι ἢ τῶν Τρελῶν ἑορτῇ, ἢ πρότερον τῶν *Athois*, τελουμένη τὰ Χριστούγεννα ἢ τοῦ *Bois* τῆς φάτνης καὶ ἢ τοῦ *Donu*, ἐν Βελλοβασίῳ (*Beauvais*) τῆς Γαλλίας — ὅπου μάλιστα ἐψάλλετο καὶ λειτουργία τοῦ ὄνου — προηγήθησαν τῶν καθ' ἡμᾶς Ἀποκρεῶν. Μὴ δυνήθεις ὁ χριστιανισμὸς νὰ καταργήσῃ τὰ ἔθιμα ταῦτα, μετέβαλε τὸ ὄνομα αὐτῶν εἰς ὄνομα προμηθεύου, κατὰ τὰς ἀκολάστους ἡμέρας ταύτας, τὸ τέμμα τῶν εὐωχιῶν καὶ τὴν ἐπικλοουθοῦσαν τεσσαρακοστὴν ἐγκρατείας καὶ νηφαλιότητος. Ἀπόκρεως σημαίνει ἀποχὴ ἀπὸ κρέατος, ὡς καὶ εἰς τὰς διαλέκτους τῆς λατινικῆς ἢ λέξις *carn-a-val*, μεθερμηνευμένη, τὸ κρέας ἀπίτω. Ὁ χριστιανὸς παρασκευάζεται εἰς τὰς στερεώσεις διὰ τοῦ κόρου, καὶ ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν μετάνοιαν, σπεύδει τούλαχιστον νὰ πράξῃ ὅσα πλεῖστα ἀμαρτήματα. Εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀφοῦ κρατηθῇ τρεῖς ἑβδομάδας, τὴν πέμπτην ἡμέραν τῆς 4ης ἑβδο-

μάδος, τὴν καλουμένην *mi-carême* (τὸ μεσοσαρκαστόν, καθὼς ἡμεῖς κοινῶς λέγομεν), ἔρχεται εἰς νέαν ῥῆξιν κατέστησεν ἐξ οικείας ὁρμῆς ἀπόκρεω καὶ ταύτην, ἀπὸ τινῶν ἤδη τεσσαρακοσθηριδίων καὶ ἐπειδὴ τότε ἡ ἡμέρα τῆς ἀκυλασίας εἶναι μία, ἐκδίδεται εἰς τὰς ἄρκας παραφορᾶς.

Ἄλλὰ διατὶ ἀρὰ γὰρ ἐν παντὶ κερῶ καὶ παρὰ παντὶ λαῶ ἀπαντῶνται τοιαῦταί τινες ἡμέραι ἀπογνώσεως ἑορταζόμεναι; Μὴ ἡ φρόνησις ἦναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους βεβιασμένον τι, καὶ διὰ ταῦτα οἱ ἀσθενέστεροι αὐτῶν ἔχουσι χρεῖαν ἀνακοπῆς ἐκ διαλειμμάτων; Ὑπάρχει ἐν Γαλλίᾳ τάγμα τι ἀσκητῶν καλογήρων, καλουμένων τῶν *Trappistōn* τούτων ὁ κανὼν τοὺς ὑποχρεοῖ εἰς παντελῆ ἀρκαίαν. Μόνον ἀπᾶξ τοῦ μηνὸς ἔχουσι τὴν ἄδειαν νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν, καὶ, ὡς λέγεται, τότε λαλοῦσιν ὅλοι συγχρόνως. Ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς δύσεως. Ἰσως τοιοῦτό τι συμβαίνει καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναγκαζόμενοι καθ' ὅλον τὸ ἔτος εἰς κοσμιότητα καὶ εὐταξίαν καὶ συστολήν, ἀποβάλλομεν τὸν μακρὸν περιορισμὸν ὅταν ἔλθωσιν αἱ ἀποκρεαί, αἵτινες εἶναι θύρα, ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἀνοιγυμένη εἰς τὰς ἑως τότε κατεσταλμένους ὁρμᾶς καὶ οὕτω καθίστανται πρὸς ὦραν οἱ δούλοι κύριοι, πάντες δ' ἐν γένει ἀπολύονται εἰς τὴν ἔμφυτον ἀφροσύνην.

Ἡ προσωπίδοφορία, εἴτε διακωμωδοῦσα ἐπὶ τὸ γελιοιδέστερον τὰ ῥαϊβὰ καὶ παραβολὰ τῆς κοινωνίας πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν, εἴτε σατυρίζουσα τοὺς κρατοῦντας καὶ καταμεμομένη τὰς πράξεις τῶν κυβερνώντων, εὐδοκίμει πρὸ πάντων ὅπου μόνη αὕτη ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς πολίτας δὴλωσις τοῦ ἐπικριτικοῦ αὐτῶν πνεύματος. Εἶναι δὲ περιέργως καὶ ἀξιοσπουδαίως κατὰ τοῦτο ἡ τῆς Ἰταλίας πρὸς τὴν Ἀγγλίαν παραβολή. «Εἰς τὴν Ῥώμην, λέγει ἡ γαλλικὴ συγγραφεὺς Σταέλ, ἀπασα ἡ πόλις προσωπίδοφορεῖ, καὶ μὴ οἷον ἀπολείπονται εἰς τὰ παράθυρα θεατὰ ἄνευ προσωπίδων, ἵνα βλέπωσι τοὺς προσωπίδοφόρους τοιαύτη καταλαμβάνει μανία διαχύσεως ὅλους ἐν γένει τοὺς κατοίκους, ὁποῖας δὲν ὑπάρχει εἰς ἄλλον τόπον παράδειγμα. Ἐκεῖ τὰ παντοῖα ἐπαγγέλματα τοῦ βίου καταγελῶνται ἐν ἀστεϊσμοῖς βριθοῦσι σθένους καὶ ἀξιοπροπειίας. Οὔτε ἐκ τῶν θεαμάτων τέρπεται τοσοῦτον ὁ λαὸς ἐκεῖνος, οὔτε ἐκ τῶν συμποσίων ἅτινα εἰς αὐτὸν δίδονται, καὶ οὔτε ἐκ τῶν μεγαλοπρεπειῶν τῶν ὁποίων τυγχάνει θεατῆς. Οἰνοπότης ὑπὲρ τὸ μέτρον δὲν εἶναι, οὔτε λαίμαργος· μόνον ὑπερευχαριστεῖται ὅταν τύχῃ ἐλευθερὸς μεταξὺ τῶν ἀρχόντων του, ἐπίσης διασκεδάζοντων ὁσάκις εὐρεθῶσιν ἀναμεμιγμένοι μετὰ τοῦ λαοῦ».

Ἐν Ἀγγλίᾳ, τούναντίον, αἱ δημόσιαι τῶν ἀποκρεῶν χαρμολογίαι εἶναι ἀγνωστοί. Εἰς τὸ Λονδίνον, ἐν ἡμέρᾳ ἀναπαύσεως καὶ ἑορτῆς, ἕκαστος ἐπιστρέφει οἰκαδὲ (*at home*), ἕκαστος ἀπολαύει τῶν οἰκογενειακῶν τέρψεων καὶ τῶν ἡδονῶν τῆς ἰδίας ἐστίας ἐν σιωπηλῇ γλυκυθυμίᾳ, καὶ σχεδὸν ἐν ἀρκαίᾳ.

Ὅτε σεισμὸς τις φοβερός, ἐν ἔτει 1755, εἶχε καταδράσει τὴν Λισσαβῶνα, οἱ ἐπίσκοποι ἐξεζήτησαν ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ἔτυχον ἐκ τοῦ βασιλέως, τὴν κατὰ τὰς ἀποκρεῶς παντελῆ ἀπαγόρευσιν τῆς τῶν προσωπίδων χρήσεως.

Ἐπὶ χρόνον πολὺν περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο ἐν Λονδίῳ τὴν προσωπίδοφορίαν τῆς πρώτης Μαΐου, ὅτε ἐώρταζον οἱ λαχνοπόλαι, αἱ γαλακτοπόλιδες καὶ

οἱ καπνοδοχοκόροι. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι ἐνεδύοντο ἀνδρειακὸν ἐξ ἀνθέων καὶ λαχανικῶν, ἀπολήγον εἰς πυραμίδα τῶν δὲ γαλακτοπολιδῶν τὸ ἀνδρειακὸν ἐκαλύπτετο ὑπὸ τρυβλίων καὶ πινακίων σχηματιζόντων ὀλόκληρον ἀγγοθήκηνην ἔχορευον δὲ ταῦτα τὰ ἀνδρειακὰ, καὶ μόνον οἱ πόδες ἐφαίνοντο τῶν φορούντων αὐτὰ· οἱ δὲ καπνοδοχοκόροι ἐκσπαλίζοντο δι' ἀλεύρου, φοροῦντες φενάκας, ὡσαύτως κσπαλισμένας, καὶ εἰς τὰς πρυφὰς τῶν ἐνδυμάτων χαρτίον ἐπιπράπτοντες λευκόν.

Καίτοι αἱ δημόσιαι προσωπίδοφορίαι εἰς τὰς ὁδοὺς δὲν συμβιβάζονται μετὰ τῆς φυσικῆς σοβαρότητος τοῦ ἀγγλικῆς λαοῦ, δίδονται ὅμως χοροὶ προσωπίδοφόρων, ὅπου τὸ ἰδιότροπον τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος ἐκδηλοῦται διὰ παραδόξων μεταμορφώσεων. Δόξος τις εἶχε ποτε μεταμορφωθῆ εἰς ὄρθιον νεκροκράβατον. Εἶχε τοὺς μὲν πόδας κεκρυμμένους ὑπὸ μέλαν παραπέτασμα, ὅλον δὲ τὸ σῶμα ἐντὸς σανιδίου φερέτρου ἠνεωγμένον, σκεπασμένον διὰ τοῦ σαββάνου. Ἐφαίνετο δὲ τὸ πρόσωπόν του ὡχρὸν ὡς νεκροῦ, διὰ βαφῶν. Ἐπὶ τοῦ καλύμματος τοῦ φερέτρου εἶχε γεγραμμένον ἐν ἐπιτυμβίῳ τὸ ὄνομα του, προσθέσας ὅτι τὸν ἔφερον εἰς τὸν τάφον αἱ τοῦ χοροῦ ἡδοναί. Ἐνώπιον τοιοῦτου πενήμιου φάσματος, οἱ χορευταὶ ὅλοι ἐφάνησαν εὐθὺς δυσανασχετήσαντες· μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἀπέδειξαν τὴν δυσἀρεσκίαν των ὁμοθυμαδόν, καὶ εἰς τρόπον ὥστε ὁ λόρδος νεκροκράβατος εἶδε τὴν ἀνάγκη ν' ἀνκρούσῃ πρῶμην· διότι ὁ περιχαρὴς κόσμος, τοῦ ὁποῖου τὴν εὐθυμίαν ἤλθε νὰ διαταράξῃ, διετίθετο νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ ἴσως, ἂν ὀλίγον ἔτι ἐβράδυνε τὴν ἐκλειψιν, θὰ τὸν διώρθουν τόσον, ὥστε ἀληθῶς νὰ τὸν πρέπη τὸ πλυστόν του περίβλημα.

Εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπὶ τῆς μεγάλῃς ἐπαναστάσεως, τὰ προσωπεῖα εἶχον ἀπαγορευθῆ ἀπὸ τοῦ 1791 μέχρι τοῦ 1798· ἔνεκα τούτου κατὰ τὰς ἀποκρεῶς τοῦ 1799 ἐπανελήθησαν ἐμμανῶς. Τρεῖς ὅλους μῆνας οἱ τῶν προσωπίδων κατασκευασταὶ δὲν ἐπήρουν εἰς τὴν πρὸς αὐτοὺς ζήτησιν.

Ἡ προσωπίδοφορία, θεωρουμένη ὡς ἱστορικὴ μεταμορφία, δύναται νὰ ἦναι ὠφέλιμος, καθὼ διδασκτικὴ. Ἐν Ῥώμῃ, παραδείγματός· χάριν, οἱ κάτοικοι ὑποφαίνουσι γνῶσιν τῆς παλαιᾶς μυθολογίας ὄχι μικράν. Καὶ ἐν Γαλλίᾳ δὲ πρὸ τινῶν ἐπεκράτησε συρμὸς πολλὸς καὶ ἀμιλλα ἐν τῷ φιλοκάλῳ κόσμῳ τοῦ φέρειν ἐπὶ σκηνῆς τὴν ἱστορίαν, καὶ μέχρι σήμερον διατηρεῖται ἡ ἀξιοπαίνος αὕτη ἔφεσις· λέγεται δὲ ὅτι προῆλθε τὸ μὲν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Οὐαλτερσκώττου, τὸ δὲ ἐκ τῆς περὶ τοῦ μεσαιῶνος μεταβολῆς τῶν φρονημάτων. Ἐπὶ τῆς ἐπανόδου τῆς βορβωνικῆς δυναστείας, ἡ δούκισσα τοῦ Βερρὺ εἶχε δόσει παρ' αὐτῆς τοιαύτην τινὰ διασκεδασίαν, μέγαν κρότον ἀποτελέσασαν. Ἐπρόκειτο νὰ διαδραματισθῇ ἡ ἀφίξις τῆς Μαριίας Στουάρτης, μελλονόμενου τοῦ Γάλλου βασιλόπαιδος Φραγκίσκου. Ἐκαστος ὀφείλει νὰ παραστήσῃ πρόσωπόν τι ἱστορικόν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ ἐνδυμασίας, καθ' ὅλα ὁμοίως πρὸς τὴν τοῦ προσώπου ἐκείνου. Ἐνωσῆται δὲ ὅτι πρὸς ταῦτα ἀπαιτεῖται δαπάνη μεγάλη καὶ πολυτέλεια.

Ἡ παράστασις ἀλληγορικῶν προσώπων εἶναι ἥττον δαπανηρὰ, ἀλλὰ καὶ ἥττον διδασκτικὴ.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἱ ὄρχησταὶ ἐφόρου, ὡς καὶ

οἱ ἠθοποιοί, προσωπίδα· ἀλλ' ἡ τῶν ὄρχηστῶν εἶχε κανονικοὺς τοὺς χαρακτῆρας· ἡ ὄρχησις προτίθεται τὴν παράστασιν ἐπαγωγῶν σχημάτων καὶ θέσεων, ὀφείλει λοιπὸν καὶ ἡ μορφή νὰ ἦναι εὐχαρῆς. Εἰς τὴν Ῥώμην κατασκευάζονται προσωπίδες ἀμόδιαι πρὸς παράστασιν τῶν εὐγενῶν μορφῶν καὶ τῶν καλῶν σχημάτων τῆς ἀρχαίας ἀγαλματοποιίας, ἐπὶ δὲ καὶ σκηνῶν ἀπαντωμένων εἰς ζωγραφίας περιφανεῖς· ἀλλὰ δὲν προξενεῖται ἐξ αὐτῶν βαθεῖα ἐντύπωσις· ὁ θεατῆς νομίζει ὅτι βλέπει εἰδῶλα ἐκ κηροῦ. Πολὺ μᾶλλον εὐχαριστοῦσι ταῦτα ἄνευ προσωπειῶν, εἰς τὰς συναναστροφὰς, ἐπὶ προσώπων καταλλήλων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν.

Περὶ δὲ τῶν προσωπίδων αἵτινες περιτρέχουσι τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς δημοσίους χοροὺς κατὰ τὰς ἀποκρεῶς οὐδόλως τιμῶσι τοὺς ἐπινοοῦντας αὐτάς· αἱ πλεῖστα ἀπομιμοῦνται μορφὰς σκαιᾶς καὶ εἰδεχθεῖς, ὀλίγα δὲ φυσιογνωμίαι ἐμφαίνουσαι πάθος τι ἢ ἐντύπωσιν ἀλλὰ καὶ τῶν παθῶν τούτων καὶ ἐντυπώσεων ὁ κύκλος εἶναι περιορισμένος· φόβος, βλακεία, ὀργή, ἱλαρότης χυδαία, ἰδοῦ ὄλα· καὶ σπανίως μὲν ὁ θεατῆς βλέπει τι ἀληθῶς ἄξιον προσοχῆς, συνελθὼς δὲ σκανδαλίζεται ἐνώπιον ἀηδιῶν καὶ μοχθηριῶν, ἀναξίων εἰς πόλεις αἵτινες θεωροῦνται ὡς ἐστία τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν φώτων.

Σημ. Διευθύνσεως.—Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκρεῶν εὐλογον ἐπρίναμεν τὴν καταχώρισιν τῆς ἀνω διατριβῆς, ἣν ἐρανίσθημεν ἐκ τῶν «Μυρίων Ὁσων» τοῦ κ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

ΕΝ Τῇ ΚΕΝΤΡΙΚῃ ΑΦΡΙΚῃ

Ἐξάνεστησαν ἄρτι μετὰ πολλῆς εὐφυῆς καὶ σφοδρότητος κατὰ τῶν ἀπεχθῶν ἐπὶ ζώωντων ζῶων πειραμάτων ἅτινα παραδίδουσι εἰς τὴν σμίλην τοῦ πειραματούργου τὰ ἀχνίζοντα ἐπὶ ἐντόσθια ζῶων τινῶν τῶν ὁποίων ὁ ὄργανισμὸς προσεγγίζει κατὰ πολὺ τοῦ ἰδικοῦ μας. Ἠγχανκίτησαν, καὶ δικαίως, κατὰ τῆς ψυχρᾶς ὠμότητος τῶν ἐπιστημόνων, οἵτινες διαχωρίζουσι τὸν θώρακα τῶν κυνῶν ἢ τῶν πιθήκων, οἵτινες τοῖς ἀφαιροῦσιν ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἦπαρ ἢ τὸν πνεύμονά των, οἵτινες ἀπογυμνοῦσι τὴν ἐγκεφαλικὴν των ὕλην, οἵτινες ἀποσπῶσιν ἐκ τοῦ πεπτικῆς των σωλήνος ζῶντα μέρη καὶ ἀντικαθιστῶσιν αὐτὰ διὰ σωλήνος ἐκ καουτσούκ, ταῦτα πάντα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φυσιολογίας, καὶ πρὸς ἀναζήτησιν ἐν τῷ βλακισμένῳ τούτῳ κρέατι τῶν πρώτων ἐλατηρίων τῆς ζωῆς.

Ἄλλὰ τί εἶναι αἱ ἰδιαιτέραι αὐταὶ περιστάσεις, τί εἶναι ἡ ποσότης τῶν ἐπιβαλλομένων ὀδυνῶν εἰς τὰ ζῶα ὑπὸ τῶν πειραματούργων, συγκρινομένη πρὸς τὴν εἰς αὐτὰ ὑπ' ἀδιαφόρου πλήθους προξενουμένην καὶ ὅλως ἀσύγνωστον; Ἡ γοερά φωνὴ ἧτις ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων, δὲν εἶναι ἢ εἰς μύρμιρος ἀπέναντι τῶν ὀδυνῶν αἵτινες νυκθήμερόν ἀκούονται ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν πόλεων μας, ταῖς πεδιάσι καὶ ταῖς ἀκταῖς τῆς θαλάσσης. Ὁ ἐπιστήμων δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἐπιδικωμένου σκοποῦ, ἀλλὰ ὁ θηρευτῆς ὅστις

φονεύει ώθούμενος υπό θηριώδους έρωτος καταστροφής, ό τυφεκοφόρος κυνηγός, παραδείγματος χάριν, ό όποιος έκκενεί τό όπλον του κατά πτηνού θαλασσίου, και άφίνει τό πληγωμένον ζών διαφιλονεικού τήν ζωήν του από τά κύματα· ό άμαξηλάτης ό όποτος δι' άνωφελών κτυπημάτων τυραννεί τόν άνίσχυρον ίππον· ό χωρικός όστις κτυπά τόν όνον του δι' όγκώδους ράβδου, και μετά βαρβαρού επιμονής, επί του αύτου μέρους του σώματος, δια να κάμη τόπον ως λέγει, και δια να του επιβάλλη βάδισμα έναντίον του φυσικού του· ό λαθροθήρας, ό μυοφόνος ότινες συσκευάζουσι φοβεράς παγίδας, έντός των όποιων τό ζών υποφέρει βραδείαν άγωνίαν, κτλ. τί δύνανται να προτείνωσι προς άπολογίαν των; Δέν δεικνύουσιν όλα ταύτα έγωισμόν και ώμότητα άσύγνωστον :

Άλλ' ιδού έρχεται ό άνθρωπος του κόσμου, άνθρωπος προσφιλή, ύψηλόφρων, ίπποτικός, όστις όχι μόνον εύχαρίστησιν, αλλά και τιμήν εκ του κυνηγίου προσίεται. Εμέτρησε τά ζώα των πεδίων και των δασών τά όποια κρύπτονται έντός των πυκνοτάτων θάμνων ή των αύλάκων δια να περιμένωσι, με την μίαν πλευράν τεθραυσμένην, ή τά σφαιρίδια έντός του σώματος, βραδείαν άπελευθέρωσιν; Έκατοντάδες πληγωμένων πτηνών άποθνήσκουσι ούτω κατ' έτος, άνευ ώφελείας του κυνηγού, έντός βάρου. Άς εύχεστηθή να σκεφθή προς στιγμήν εις ποιάς βασιάνους ύπόκειται τό ήκρωτηριασμένον ζών, άποθνήσκον βραδείως εκ του πυρετού και τής δίψης, τουθ' όπερ όνομάζουσι μετά στόμρου τήν εύγενεστέρην εύχαρίστησιν του ανθρώπου.

Εξ όλων των ποικιλιών τής εύχαριστήσεως ταύτης, τας όποιάς τό κλίμα και τό είδος του θηρευόμενου ζώου μεταβάλλουσι επ' άπειρον, δέν γνωρίζω σκληροτέρην εκείνης τήν όποιαν θα περιγράψω. Τό θήραμα τό όποιον άποκάνει μετά δύο ήμέρας υπό φοβεράς άγωνίας, είνε τό εύφύεστατον, τό γλυκύ, τό δι' ανθρώπινων σχεδόν ιδιοτήτων θαυμασίως περιποιημένον εκείνο ζών, ή έλέφας.

Και ιδού τίνι τρόπω γίνεται ή βαρβαρος έλεφαντοθηρία :

Είκοσάς μαύρων ώπλισμένων δια τριάκοντα έως τεσσαράκοντα βελών δεδηλητηριασμένων, κυνηγούσι τόν έλέφαντα και τόν αναγκάζουσι να καταφύγη εις δάσος, τής εν άνοικτώ πεδίω καταδιώξεως επικινδύνου ούσης δια τούς θηρευτάς. Όπότε τό ζών διεισδύση υπό τά δένδρα, στίφος μαύρων ενεδρευόντων όπισθεν των στελέχεων των δένδρων έξακοντίζει κατ' αύτου χάλαζαν βελών. Έξακοντισθέντα δια τής χειρός, ως ρίπτονται άκόντια, και από άποστάσεως μόλις μέτρων τινων, τά βλήματα ταύτα, δυσκόλως διατροπούσι τό δέμα του παχυδέρμου, αλλά τά κεντήματα των άρκούσιν όπως έγκεντρίσωσι τό δηλητήριον τό όποιον θα καταβάλλη τό ζών. Όπόταν αισθανθή τας πρώτας προσβολάς του κακού ή εκμανείς έλέφας έξοργίζεται εις άπίστευτον βαθμόν, θραύει τά δένδρα δι' ένός κτυπήματος των μακρών χαυλιόδόντων του, τά εκρίζει δια τής προσοκίδος του, θέλει να έφορμήσῃ κατά των αντιπάλων του, και άντηχεί τό δάσος εκ των παραφύων κραυγών του. Άλλ' ό Μαύρος γνωρίζει να διαφεύγη τήν προσβολήν του θηρίου· ότε μόν κεκρυμμένος όπισθεν των όγκωδών στελέχεων των δένδρων, ότε δε επικαθή-

μενος ως τετράχειρ επί των κλάδων όπου άδυνατεί να τόν φθάση ό έπίφοβος έχθρός του, κατατραυματίζει αυτόν δια των θανασίμων βελών του. Μετ' όλίγον όλον τό σώμα του παχυδέρμου γέμει βελών· δέν είνε σπάνιον να ίδῃ τις, περι τό τέρας τής κυνηγετικής ήμέρας, διακοσίαις ή τριακοσίαις ράβδους ίδιικού καλάμου με δεδηλητηριασμένον σίδηρον να σχηματίζωσιν είδος δάσους μακρών βελωνών επί των πλευρών, του λαίμου και τής κεφαλής του δυστυχούς έλέφαντος.

Πρός στιγμήν ό ισχυρός οργανισμός του παχυδέρμου ενδίδει εις τας εκατοντάκας επανκληθεισας προσβολάς τής μισηματικής ύλης, ήτις έμβολίζεται έντός των φλεβών του, και διεισδύει βαθμηδόν μέχρι των πηγών τής ζωής. Τό εύγενές ζών δοκιμάζει δια τελευταίαν φοράν να καταρτίσῃ τας όξείας εκείνας ράβδους· κλονείται· θανάσιμα ρίγη διαταράττουσι τά μέλη του· εκβάλλει ως υπερτάτην πρόσκλησιν εις τας ήγους του δάσους τρίζουσαν οίωγην, άποσπάζει άσυνειδήτων κινήσεων σωρείαν κλιματιδων, είτα αισθανόμενον τήν προσέγγισιν του θανάτου, πίπτει έξκντληθέν επί του άδένδρου μέρους του δάσους, ένφ τό στίφος των νικηφόρων θηρευτών βλάλει ένθουσιώδη ούρη.

Τήν επάνοριον, οι μαύροι επανέρχονται επί του θεάτρου του άίσχυρου θριάμβου των, όπου επανευρίσκουσι τόν έλέφαντα τεθνεωτα και ούτω γίνονται κύριοι άνευ του έλαχίστου κινδύνου των μεγαλοπρεπών όδόντων αυτού.

(Κατά τό γαλλικόν)

POZA POZIE

(Κατά μετάφρασιν Νικολάου Ι. Λάσκαρη)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ίδε προηγούμενον φύλλον)

ΣΤ'.

— Τί εύγενές που είν' ό φίλος σου Άνδρέ! είπεν ή κυρία Βρούν, καταφέρουσα Ισχυράν βορρασίαν επί τής ράχεως του συζύγου της, όστις και άνεπήδησε.

— Αί! μά σιγά, καυμένη και σύ, μ' επέθανες! είπεν ό Μαρσέλ μετά καρτερικής προύτητος, άποτέλεσμα τής δωδεκαετούς εύτυχούς συμβιώσεως των. Ναι, μάλιστα, είναι εύγενής! Μά, τί ιδιαιτέρα εύγένεια έχει σήμερα;

— Τρεις ήμέρας τώρα, ούτε έφάνη, έξηκολούθησεν ή κυρία Βρούν στρέψασα περι αυτόν τόν μέχρις υπερβολής άγαθόν σύζυγόν της, ούτινος τό πρόσωπον ήλθεν έναντι του ίδιικού της, αλλά πολύ ύψηλότερον, καθότι εκείνος μόν ήτο ύψηλού, αύτη δε βραχυτάτου άναστήματος.

— Δέν είναι ή πρώτη φορά που του συμβαίνει, παρετήρησε φιλοσοφικώς ό έξαίρετος άνθρωπος.

— Και μήπως αύτός είναι λόγος συγχωρήσεως; έξοράσασεν ή κυρία Βρούν κραδαινουσα τήν ψήκτραν της.

— Ό Μαρσέλ έκλινε τήν κεφαλήν ολίγον προς τά

όπίσω, και τοι, άληθώς είπειν, ή σιγών του εύρίσκετο πολύ ύψηλότερον του επικινδύνου όργάνου. Άλλ' ή γυνή του, τά άναπορεύματα των χειρίδων του επανωφορίου του έπορηκλαιώσῃ μόνον, απέψηξεν αύτῃ μεθ' όλως έκτάκτου δραστηριότητος.

— Ητο τακτικός Άλλοτε, είπε διαστίζουσα έκάστην φοράν δι' ισχυροτέρας βορρασίας, Άλλοτε ήρχετο καθ' έκάστην. Ούδὲ τρεῖς ήμέρας προήρχοντο χωρίς να έργετκι να έρωτῶ περι τής υγείας μου, καθότι έγνωρίζεν ότι υπέρβαρον από καττρούην, Άλλοτε!

Είπε, και ετίναξε τόσον θικίως τας διπλόκας του επανωφορίου του, ώστε ό Μαρσέλ ολίγου δειν έχασε τήν ίσοροσίαν μεθ' ό άρῆκε τήν ψήκτραν επί τινος επίπλου και έθεώρησε τό έργον της μετῃ κάταφυγούς Ικανοποίησεως. Και πράγματι, εν Σάρτρει, δέν ήθελέ τις εύρει υπάλληλον βορρασιόμορον καλύτερον του Μαρσέλ Βρούν.

— Άλλοτε; είπεν άφρόνως ό τελευταίος ούτος. Η πέτρα του γάμου δέν κατώρθωσε να τόν άπυλλάξῃ τής επικινδύνου συνηθείας του ζητείν έξηγήσεις από τήν σύζυγόν του, όσakis δέν τήν ήνώει σκωφώς.

— Μάλιστα, Άλλοτε! ύπολαβούσα είπεν ή κυρία Βρούν προκλητικώς.

— Ό Μαρσέλ, όστις ένεθυμείτο ότι είχεν ίδει πεντάκας τόν φίλον του κατά τήν παρελθούσαν έβδομάδα, έμεινεν έκπληκτός, προσπαθών να συνδυάσῃ δύο κατ' επίφασιν αντιφατικῶς ιδέας.

— Κάμε τόν κουτό! υπέλαβεν τό έκτροχυνθέν ήμισύ του, ως να μὴν ήξευρες ότι, προ δεκαπέντε ήμερών, περνα σχεδόν όλον τόν καιρόν του εις ένκ πρόστυγόν σπήτι, κατοικούμενον από μια γρηθ ύπηρέτρια, ήτις υπηρέτει μίαν άφανή . . . τί λαμπρά!

— Εν γνώσει όλων των τιμιών γυναικων των Σάρτρειων . . .

— Άλλά, άντέλεξεν ό Μαρσέλ, εν κανείς δέν γνωρίζῃ τήν κυρία, πώς είναι εν γνώσει και; . . .

— Με κανείς να σκάσω! έξοράσασεν ή κυρία Βρούν ώθούσα αυτόν· πήγαινε καλύτερα εις τό γραφεϊόν σου· θ' άργίσης.

— Ό κ. Βρούν εύπειθώς έλαβε τήν προς τήν θύραν άγούσαν.

— Και ή όμβροέλλα σου; Παππί θα γινόσουν! Ά! κι' αν δέν ήμουν έδω! . . . Φεύγεις χωρίς να μ' έναγκαλισθής, αι;

— Ό Μαρσέλ επανήλθε προς τήν σύζυγόν του και τήν ήσπασθη τρυφερώς. Η κυρία Βρούν μόνον εν λόγοις ήτο φοβερά, και ειδικώτερον όταν εκράτει ψήκτραν. Κατά βάθος, οι δύο σύζυγοι ήγαπάντο τρυφερώς, ως γίνεται μετῃ δωδεκαετῃ συζυγίαν, καθ' ήν αι ήδοναι και αι θλίψεις παρέσχον αύτοις τήν εύκαιρίαν να γνωρίσωσι και να εκτιμήσωσιν άλλήλους. Έλαβε τό αλεξιβρόχιον του και διηυθύνθη προς τό δημαρχεϊον, όπου, από του είκοστού πρώτου έτους τής ήλικίας του, κατείχε άξιοπρεπή θέσιν, παρέχουσαν αύτῷ καθ' έκάστην, από τής δεκάτης πρωϊνης μέχρι τής τετάρτης μετασημβρινής ώρας, τήν θελατικώτερον άνεσιν.

— Φθάσας εις τό γραφεϊον, έκάθησεν εις τήν έδραν του, τήν έξαίρετον εκείνην έδραν, άντικαθιστωσαν δι' αυτόν τήν μικράν μετῃ δερματίνου κύκλου ψαθίνην καθέκταν των άπλων υπαλλήλων και ήτις ήτο

τελευταίον δώρον άσυγκρίτου πενθεράς, καθ' όλα όμοίως τῃ θυγατρὶ αὐτῆς και ήν ειλικρινῶς είχον κλάσει προ πάντε ή εξ έτών. Ηνοιξε κατόπιν ύπερμέγεθες κατῳστιχόν, τό έξησεν ένώπιόν του, έλαβε γραφίδα, ήν έδοκίμασεν εν ήναι καλή, τήν ένέβαψεν εις τό μελανοδοχεϊον και ήρχισε να σκέπτεται τόν φίλον του Άκριβόν Άνδρέ.

— Πώς! ό Άκριβός μετέβηκε κρυφώς εις τυχαίαν οίκαν, ή; τήν θύραν τῷ ήνοιγε γηροκῆ τροφός; Ό Άκριβός να ζῆ εν μυστηρίοις και πιθανώς εν ήδοναίς και ό φίλος του να μὴ γνωρίζῃ τίποτε;

— Αί! αί! είπε καθ' έκυτόν ό Μαρσέλ υποκνίζων τήν άκραν τής ρινός του δια τής γραφίδος του, ένφ πονηρόν μειδίαμα άνέστειλε τας άκρας των χειλέων του. . . Ω! ώ! είπεν επανερχόμενος εις αισθήματα πλέον άντάξια ενός δημαρχικου υπαλλήλου και του συζύγου τής κυρίας Βρούν.

— Συνέσπικσε τας όφους, και άφρομοϊών τήν έκφρασιν τής συνειδημαίας του με τήν του πνεύματός του κατῳστασιν, έλαβεν ύφος άύστηρόν, δια να κατακρίνη δικαίωγην, ήτις, ως μυστηριώδης, ήτο επιλήψιμος.

— Άλλ' ή άύστηρότης αύτη δέν διήρκεσεν επί πολύ, καθότι άνκλινας επί του έρεισινώτου τής έδρας, τό πρόσωπον έγων έστραμμένον προς τήν όροφήν, παρεδόθη εις άίφνιδιον εύθυμικόν, όσον οϊόν τε εύπρεπή.

— Ό Άκριβός Άνδρέ! αύτός ό ήθικοφιλόσοφος, αύτός ό τυπικός! Ό σοβαρός αύτός άνθρ, αύτός όστις διήρχετο τας ώραιάς θερινάς νύκτας κάμων τόν γυρόν τής Μητροπόλεως, έφ' όσον τουτο είναι δυνατόν, ό έστί, ήμίγυρον, ό Άκριβός μετέβηκε κρυφά εις τυχαίαν οίκαν. . . . Ποιός διάβολος να εκάτῳκει άρα εκεί μέσα;

— Ό Μαρσέλ, όστις είχε γεννηθῆ εν Σάρτρει, άνεσκεφθη άπίσως τας γυναικας τής πόλεως, τας δυναμείνας να κατοικήσωσι τό μυστηριώδες εκείνο οικημα και ούδεν εύρει. Ηττηθείς υπό τής τύχης, επνήλθεν εις τό κατῳστιχόν του και επιθεώρησε δύο ή τρεις στήλας μετ' άύστηρού βλέμματος και έντάσεως προσοχής επί τούτω γενομένων, όπως έμπνεύσωσιν εις τούς συνάδελφους του τήν πλέον άξίόπινον άμιλλαν, εν τυχόν έγένοτο αυτόπται μάρτυρες αύτων. Κατόπιν, κρίνας ότι είχε στιγμιαίως εκπληρώσει τό εν τῷ δημαρχεϊῳ καθήκόν του, άνεκλίθη, ήναψε σιγάρον, και. . .

— Ηνώρησα! είπε καθ' έκυτόν και άνεπήδησε χαίρων. Τήν έφερον εκ Παρισίων δια νυκτός! Είναι παρισινή πριγκίπισσα!

— Έσκέφθη επί στιγμήν και συνεπέρχεν επιχαρίτως :

— Πόσον θα στενοχωρεῖται εκεί μέσα! ό συλλογισμός ότι έστενοχωρεῖτο, έγένετο δια να δικτεθῆ ό Μαρσέλ προς τήν έπισείκταιν, καθότι προσέθεσε καθ' έκυτόν :

— Η καυμένη! Άλλ' ό κ. Βρούν ήτο Άνθρωπος ήθικώτατος, ώστε άμέσως μετῃ τήν συγχώρησιν ταύτην των ανθρώπων άδυναμιών, επανήλθεν εις τό κατῳστιχόν του και ειργάσθη επί μίαν τούλάχιστον ώραν, μη επιτρέψας εις έκυτόν άλλην άπασχολίαν παρῃ τήν από καιρού εις καιρόν εκτίναξιν τής σποδοῦ του σιγάρου του. Μεθ' ό επανήλθεν εις τας γλυκαίς όνειροπολήσεις του.

Ἡ σύζυγός του εἶχε δικαίον· ὁ Ἄνδρὲς ἤρχετο ὀλιγώτερον παρ' ἄλλοτε. Αἱ ἐπισκέψεις του ἦσαν βραχύτεραι καὶ ἐφαίνετο ἀπασχολημένος! ἀπασχολημένος, ἀλλ' ὄχι καὶ τεθλιμμένος. Ἐν τούτοις, ὁ Βρούν δὲν εἶχε παρατηρήσει ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ φίλου του τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην λάμψιν—τὴν ἐγνώριζε καλῶς—ἥτις εἶναι τὸ ὄρατόν, τὸ ἀναμφισβήτητον σημεῖον ἀναπτυσσομένου ἔρωτος.

—Θὰ τὸν παραφυλάξω, εἶπε κατὰ θυμὸν ὁ Μαρσέλ, συγκεκριμένος ἐκ τῆς σκέψεως τοῦ κινδύνου ὃν διέτρεχεν ὁ νέος μηχανικός.

Ἦτο παραδοξωτάτη ἡ συνδέουσα τὸν Ἄνδρὲ Βρούν καὶ Λαγκλοῦ ἀγάπη. Τὰ ἀπολύτως ἀνόμοια τρία αὐτὰ ὄντα εἶχον συνδεθεῖ ἀγωνιστὸν διατί, ἴσως δι' ὁμοιότητα τινὰ κλίσεων, γενναίων, ἰδεῶν, ἢ αἰσθημάτων. Ὁ Βρούν, ἀπὸ πολλοῦ νενυμφευμένος, μεγαλύτερος τῶν ἄλλων, ἔχων ζωηρὰν κλίσιν πρὸς τὴν παῖσιν, ἦν ἐκαλλιέργει ἐν καιρῷ σχολῆς, ὑπὸ τὴν ἐλεγειακὴν μορφήν, ἦτο ἴσως ὁ εὐθυμότερος, ὁ τρελλότερος τῶν τριῶν. Ἄνευ τῆς ἐργασίας του καὶ τῆς συζύγου του, θὰ προσέδενεν ἀκόμη γαλᾶς τὴν νύκτα εἰς τὰ κωδωνία τῶν σόβαρων ἀνθρώπων.

Ὁ ἰατρὸς Λαγκλοῦ, τριακονταετῆς περίπου, ἦτο ἀνὴρ ἐνθουσιαστῆς καὶ περιπαθῆς, πᾶσαν καταβάλλων προσπάθειαν ὅπως φανῆ μεθοδικὸς καὶ ψυχρὸς. Ἐλέχθη ὅτι ἰατρὸς τις ὀφείλει νὰ ἦναι ἀπαθῆς, τὸ πρόσωπόν του πρέπει νὰ μένῃ ἀκίνητον, ἢ φωνὴ του ἀδάητος, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοῦ μύστας αὐτῆς ἀνεξιχνίαστον ἦθος, καὶ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἐπιτάσσει εἰς τὸν δυναμικὸν νὰ προῖδῃ τὸν θάνατον νὰ μὴ φανερώνη οὐδεμίαν ἐκ τῶν συγκινήσεών του... ὁ Λαγκλοῦ εἶχε κατορθώσει τὸ τοιοῦτον, ὡς καὶ τὰ ἡφαίστεια κατορθοῦσι νὰ καλύπτονται ὑπὸ σποδοῦ. Εὐτυχῶς, οὐδεὶς ὑπόπτειεν ὅτι ἡ προσωπικὴ αὐτῆ ψυχρότης ἐκάλυπτε βιαίως συγκινήσεις.

Ὁ Ἀκριβὸς Ἄνδρὲς, νεώτερος τῶν τριῶν, ἦτο τὸ χαϊδεμένο παιδί τῶν δύο ἄλλων, καὶ τοῦ κόσμου ὅλου. Νέηλος ἐν τῇ πόλει, ἦν ἐκατόκι ἀπὸ δύο καὶ ἡμίσεος ἔτων, ἐγένετο δεκτὸς ἀμέσως εἰς τὰς οἰκίας, εἰς ἃς δυσκόλως τις εἰσῆρχετο. Ἡ λαμπρὰ ἀνατροφή του, ἡ κοσμία περιβολή του, τὸ ἐπιφυλακτικὸν τῶν τρόπων του ἦσαν κατὰ τὴν διὰ τὰς ῥηθεις οἰκίας. Οἱ ἄνδρες ὁμολογητέον, ἐφέροντο πρὸς αὐτὸν ἥττον εὐνοικῶς τῶν γυναικῶν. Τὸν εὐρισκόν ψυχρὸν καὶ κενόδοξον, αὐτὸς ὅστις κατὰ βῆθος μόνον δειλὸς ἦτο. Αἱ γυναῖκες, ἐξ ἄλλου, ἐγνώριζον νὰ τὸν μεταχειρίζωνται, καὶ παρ' αὐταῖς ἐφαίνετο, ὅτι ἀκριβὸς ἦτο.

Διὰ τῆς ἀλλοκότου τῆς φυσιολογίας του ὠραϊότητος, κατέκτησεν εὐθὺς τὰς καρδίας ἀπασῶν τῶν γυναικῶν. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ του, ἡ βαθύχρους κόμη του καὶ τὸ ὁμοιόχρωμον γένειόν του, ἄτινα συνεστρέφοντο ἀκοντος αὐτοῦ εἰς πυκνοὺς καὶ δασεῖς βοστρύχους, τὸ καθ' ὑπερβολὴν λεπτόν καὶ εὐγενὲς μεδίσμα του ἐπέσπων ἐπ' αὐτοῦ τὰ αὐστηρότατα βλέματα. Ἡ ὠραϊότης τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἐλαχιστόν τι, ὅταν δὲν λαμπρύνεται ὑπ' ἀκαταμαχῆτου γοήτρου συμπάθειας.

Ὁ Ἄνδρὲς δυνατὰν νὰ εἶχε φθονερός, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐχθρός.

Ὁ Λαγκλοῦ καὶ ὁ Βρούν εἶχον υἱοθετήσει τὸν νεήλυδα αὐτὸν ὡς φέροντα τὰ μέχρι πινὸς ἐλλείπον ἀπ' αὐτοῦ στοιχείου φυσικῆς κομψότητος. Καὶ ὕστε-

ρον, δι' αὐτοῦ, αὐτὸ τὸ ὄνομα Ἀκριβὸς Ἄνδρὲς, ἐκ δύο προωνυμίων συγκείμενον, ἔκρυπτε θλιβερόν μυστήριον.

Ὁ νέος μηχανικός, μηδέποτε ἐρωτηθεὶς, οὐδὲν εἶχεν ἀποκριθεῖ, πλὴν εἶχεν εἶπει ἀρετὰ διὰ τὴν δώση νὰ ἐννοήσουν οἱ φίλοι του, ὅτι οὔτε ἐπερίμενον οὔτε ἐφοβεῖτό τι ἀπὸ οὐδένα.

Γενναῖα τις χεὶρ, μείνασα ἀγνωστος, εἶχεν ἐπιμεληθῆ τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεώς του· ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους εὐρέθη κάτοχος μετρίας, ἀλλ' ἀσφαλούς περιουσίας. Τὸν εἶχον ὠθήσει δραστηρίως ἐν τῷ σταδίῳ του καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ταχέως θὰ προήγεται· ἀλλὰ ποτὲ, μήτε πατὴρ μήτε μήτηρ τοῦ εἶχον στείλει τρυφεράν τινα λέξιν.

Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτῆ κατάστασις εἶχε λυπήσει τὴν νεότητά του Ἀκριβὸς Ἄνδρὲς· κατόπιν, καθ' ὅσον ἐπροχώρει ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ, καθόσον ἠσθάνετο ἀναπτυσσόμενα τὰ πλεονεκτήματά του, ἀπεφάσισε περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ μετατρέψῃ. Ἄντι νὰ ἐρυθριᾷ διὰ σφάλμα ὅπερ δὲν ἦτο ἰδικόν του, ἀπεφάσισε νὰ δημιουργήσῃ ὄνομα εἰς τὸν κόσμον ἔργα· ἐκτὸς τούτων, ἀφοῦ δὲν ἐξήρητο ἀπ' οὐδενὸς νὰ ἐκλέξῃ βίον τοιοῦτον, οἷον ἡ ἰκανότης του καὶ αἱ κλίσεις του τοῦ ἐπέτρεπον νὰ φαντάζηται. Ὀλίγιστοι δύνανται νὰ πραγματοποιήσουν τὰ ὄνειρά των! Δι' αὐτὸν τοῦλάχιστον, ἡ μόνωσις του θὰ ἦτο μία εὐκολία ἐπὶ πλέον.

Καὶ ὁ μὲν Μαρσέλ προσεκολλήθη εἰς τὸν Ἀκριβὸν Ἄνδρὲς, διότι ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐν ταῖς μετὰ τῶν φίλων του συνδιαλέξεσιν ἐξεδήλου πᾶν ὅ,τι περιπαθῆς περιέκλειεν ἡ καρδία του, ὁ δὲ δόκτωρ Λαγκλοῦ ἠγάπησε τὸν νεανίαν αὐτὸν, τὸ μὲν διότι πᾶν ὅ,τι ἐσκέπτετο ἐφανέρωνε, τὸ δὲ, διότι πᾶν ὅ,τι ἐσωσερικῶς ἀπέπνιγεν αὐτὸν ἐξέφαινε.

Ἄλλ' ὁ Λαγκλοῦ δὲν ἦτο παιδαγωγός, οὐδὲ καὶ ὁμηλικός του, ἐπομένως οὐδὲ τὰς αὐτὰς με ἐκείνον εἶχε κλίσεις. Ὁ Μαρσέλ τὸναντίον, ἐλεγειακὸς καὶ ἠθικολόγος, εἶχε τι τὸ καθηγητικὸν καὶ ῥητορικόν. Ὁ Ἀκριβὸς ἦτο τέκνον του, καὶ τέκνον ὅπερ ἔπρεπε νὰ ποδηγετήσῃ, ὥστε ὑπεσχέθη νὰ φροντίσῃ ἐπιμελῶς περὶ τῶν ἡθῶν του, ἄτινα οὐχὶ ἐν Σάρτρεισι διέτρεχον προφανῆ κίνδυνον. Τὰ εἰς Παρισίους ταξείδια ἦσαν ἐπικινδυνώτερα καὶ εἰς τούτοις δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὰ ἐμποδίσῃ. Ἠρέπει νὰ εἰμῆθα συγκαταβατικοὶ εἰς τὰ πλημμελήματα τῆς νεότητος! Ἄλλ' ἐὰν καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς Σάρτρεισι τὰ ἦθη τοῦ Ἄνδρὲ διέτρεχον κίνδυνόν τινα... τὸ πρᾶγμα ἐγένετο ἐξαιρετικῶς σπουδαῖον, ὄχι μόνον διὰ τὴν ἠθικὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς προσωπικὰς δυσχερείας, αἵτινες ἠδύνατο νὰ ἀναφερθῶσιν ἐπὶ τοῦ κυρίου Βρούν, καὶ εἰδικώτερον ἐπὶ τῆς κυρίας Βρούν.

Πρὶν ἢ διακινδυνεύσῃ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τὸσον σπουδαίας υποθέσεως, ὁ Μαρσέλ ἀπεφάσισε νὰ συμβουλεύθῃ τὸν Λαγκλοῦ, ὃν πολλακίς συνεβουλεύετο καὶ ἠγαπήσειτο.

Περιμένει λοιπὸν τὴν ὥραν ὅπως ἀποχωρήσῃ τῆς ἐργασίας, ἥς ἐλθούσης, ἔκλεισε τὸ κατόστιχόν του καὶ ἐξῆλθε μετ' ὕψος ζωηρὸν, πλὴν κάπως μετριαζόμενον ὡς ἐκ τῆς σοβαρότητος τῶν καθηκόντων τοῦ Μέντορος ἄτινα ἀνέλαβε.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΓΡΟΤΙΚΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟΜΙΣΤΑΙ

Εἰδύλλιον

Ὅμιλῶ περὶ τῶν ἀγροτικῶν γραμματοκομιστῶν, οὐχὶ κατὰ προτίμησιν ἢ δι' ἄλλον τινὰ λόγον, ἀλλὰ διότι εἶμαι κάτοικος τῆς ἐξοχῆς· οἱ τῶν πόλεων γραμματοκομιστῆται μοὶ εἶνε ἐξ Ἰσοῦ ἀγαπητοί.

Ἀξιόλογοι ἄνθρωποι! οἱ καθημερινοὶ δρόμοι των, ἡ ἐπίπονος ἐργασία των, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ δικασκείασις, ἡ συγκλήσις, ἐνὶ λόγῳ ἢ ζωῇ ἡμῶν. «Ὁ γραμματοκομιστῆς δὲν ἔσθασεν!»

Ἡ φράσις αὐτῆ διακόπτει τὸν περίπατον ἐκείνων οἵτινες περιμένουσι τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐφημερίδας, τέλος, ἰδοῦ ἐπιφαίνεται ἐκεῖ κάτω, ὡς μικρὸν τι σημεῖον κινουμένων· τὸ σημεῖον πλησιάζει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διότι ὁ ταλαίπωρος ταχυδρομικὸς πεζοπόρος βαδίζει ταχέως, ὡς ἔχων τὸσας λεύγας νὰ διατρέξῃ πρὶν νυκτώσῃ.

Ἡ θύρα ἀνοίγεται, νὰ τον! Ἰσταται καὶ χαιρετίζει, ἀκολούθως διανέμει ἐπιστολάς, ἐφημερίδας, φυλλάδια κλπ. Ἐκαστος τῷ προσμειδᾷ εὐχρέστως. Ἐνίοτε ὁ υἱὸς πηγάζει καὶ τὸν περιμένει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἵνα μὴ βλέπωσιν οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνοχοποιητικὰ τινὰ ὀρθοσκαλίματα. Ὁσάκτως οὐχὶ μία ἀξιόρατος δεσποινὴς περιπατεῖ τυχαίως δῆθεν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς διαβάσεώς του, διὰ νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ, μετὰ τὸν ἐρωτικόν, ἐπιστολήν, χωρὶς οὐδεὶς οἰκιακὸς νὰ τὴν ἴδῃ.

Εἰς τὰς μεγάλας οἰκίας, ὅταν ὁ γραμματοκομιστῆς φθάσῃ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος τῷ δίδωσι νὰ πῖν καὶ νὰ φάγῃ. Τρώγει ταχέως, διότι εἶνε πάντοτε βιαστικός.

—Ἐμπρὸς γραμματοκομιστᾶ (σπανίως τὸν φωνάζουσι διὰ τοῦ ὀνόματός του)· ἔμπρὸς, γραμματοκομιστᾶ, μία μικρὰ τῶρα ποτηριὰ.

—Καλὰ! Δεσποινὴς Ἰωσήφιν, εἰς ὑγείαν σας! Κενῶνει τὸ ποτήριόν του, ἐμπορεῖ τὸν σάκκον καὶ τοὺς φακέλους του καὶ ἀναχωρεῖ μετὰ τὴν ῥαβδὸν τοῦ ἀνα χειρᾶς, μετὰ βῆμα ταχὺ, ἀφοῦ χαιρετίσῃ τοὺς πάντας.

Ἀκούουσι τὰ σιδηρὰ ὑποδήματά του, σιδηρὰ ὑποδήματα καὶ ὅποια πλήττουσι τὸ ἔδαφος διὰ μεγάλων διασκεισμάτων· ἀκολουθεῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ κρότος τῶν βηματῶν καθίσταται ἀσθενέστερος μέχρι οὐ παύει πλέον νὰ ἀκούηται. Ὁ γραμματοκομιστῆς ἀφῆκε τὸ χωρίον, εἶνε εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου θὰ βαδίξῃ, θὰ βαδίξῃ πάντοτε ὑπὸ τὸν ἥλιον ἢ ὑπὸ τὴν βροχὴν.

Τί συλλογίζεσαι, ταλαίπωρε ἄνθρωπε, κατὰ τὰς μακρὰς καὶ μονήρεις ταύτας ὁδοπορίας σου; Τὴν οἰκογένειάν σου ἥτις σὲ βλέπει τὸσον ὀλίγον; Τὸ μέλλον τὸ ὁποῖον σὲ περιμένει καθ' ἡν στιγμὴν ἢ ἡλικίᾳ σου θὰ σοὶ εἴπῃ: Στάσου σὺ! Ἐνθυμῆσαι τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους εἰς τὰς οἰκίας τῶν ὁπίων εἰσχωρεῖς καθ' ἡμέραν;... Βλέπεις τοὺς μικροὺς βραχιόνια τῶν τέκνων σου, τὴν γυναῖκά σου ἢ ὅποια, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ἰσταμένη περὶ λύχνων ἀφᾶς, λέγει: «Πῶς ὁ πατέρας ἀργεῖ ἀπόψε, μήπως τοῦ συνέβῃ τίποτε;...» Τὸ θέρος, βλέπεις τὴν ποίησιν τῶν σιτοφόρων ἀγρῶν διεσπαρμένων ἐξ ἀνθέων καὶ τὴν τῶν κρηνῶν μετὰ κρυστάλλινα ὕδατά των; Ἀκούεις τὸ κελάδημα

τῶν μικρῶν πτηνῶν καθημένων εἰς τὸ χεῖλος τῶν φωλεῶν των;... ἢ καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου, βαδίξεις χωρὶς νὰ σκέπτησαι, καθὼς ἡ κινουμένη μηχανή;

Ποσάκις ἐκ τοῦ παραθύρου μου, παρετήρησα σύννοους τὸν νέον τοῦτον Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον διατρέχοντα μόνον τὰς μικρὰς ἀτραπούς διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν.

Ἄνδρεῖος ἄνθρωπος πάντοτε, ἂν καὶ ἡ ἀνδρεία του αὐτῆ οὐδὲν ἄλλο τῷ φέρῃ ἢ μόνον ἄστον.

Ἐὰν εἶδατε παριστανομένην τὴν Νεότητά τοῦ Ὁμιλήτου, θὰ ἐνθυμηθεῖτε ὅτι, εἰς ὠραίαν τινὰ σκηνὴν πράγματι ἀγροτικὴν, ἐφαίνετο ἀγροτικὸς γραμματοκομιστῆς μετὰ τὸ πατροπαράδοτον ἔνδυμα· δὲν ἔλεγε τίποτε, ἐνεχειρίζετο μόνον ἐπιστολήν εἰς πρόσωπόν τι καὶ ἀνεχώρει, ἀλλ' ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ ἄπασα ἡ αἴθουσα ἐπληροῦτο ἀπὸ τῶν εἰρη. Ἐχειροκρότου τὸν ἀγροτικὸν γραμματοκομιστῆν.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΕΥΣΑΡΚΕΙΑΣ

Ἐπερτροφικός τις μιλόρδος, βάρους 495 λιτρῶν, νέος εἰσέτι καὶ δοκιμάσας πάντα τὰ κατὰ τῆς τερατώδους αὐτοῦ πολυσαρκίας φάρμακα, συνήτησε κατὰ τύχην, εἰς τινὰ συναναστροφὴν τοῦ Λονδίνου, ἰατρὸν Γάλλον. Ἡ πρώτη ἐρώτησις ἦν τῷ ἀπηύθυνε ἦτο ἐὰν ἐγνώριζε φάρμακόν τι ἐναντίον τῆς κατατρύχουσης αὐτὸν ἀσθενείας.

—Εἰς αὐτὸ ἀκριβὸς εἶμαι εἰδικός, ἀπήντησεν ὁ δόκτωρ. Πρὸ πολλοῦ περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ παχύνω ἢ νὰ ἀδυνατίξω ἐκείνους ὅσοι μοὶ παρέχουν τὴν ἐμπιστοσύνην των.

Ἐπὶ τῶν διαβεβιωσέων τούτων τοῦ ἰατροῦ, ὅτι τρίμηνος θεραπεία ἠθέλην ἀρκέσει, ὁ μιλόρδος παρεδόθη πλήρως ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν δόκτωρα, ὅστις τὸν συνάδευσε εἰς τι χωρίον τῆς Βρετανίας, ὅπου τὸν ἐνεπιστεύθη εἰς τινὰ χωρικόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφῆκε τὰς ὁδηγίας του.

Κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας, ὁ μιλόρδος ἔτρωγεν ὀλίγον, καθόσον αἱ τροφαὶ ἄς τῷ προσέφερον δὲν ἤρμοζον εἰς στόμαχον ὡς τὸν ἰδικόν του· τὴν τετάρτην ἡμέραν ἠναγκάσθη νὰ δεχθῆ ὅ,τι ἀπεποιήθη τὴν προτεραίαν.

Μετὰ πέντε ἡμέρας, ὁ χωρικός τῷ εἶπε:

«Φίλε μου, ὅλοι ἐδῶ ἐργάζονται διὰ νὰ κερδίσουν τὴν καθημερινὴν των τροφήν· θὰ ἐργασθῆτε καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι, διότι δὲν θέλω κατ' οὐδένα λόγον νὰ τρέφω περιττὸν στόμα. Ἐὰν δὲν ἐργασθῆτε μετὰ τὴν θέλησιν, θὰ σᾶς ἀναγκάσω εἰς τῷτο διὰ τῆς βίας· σᾶς ἠγόρασα ἀντὶ 10 σελινίων ἀπὸ τὸν ὀδηγόν σας, εἰσθε κτῆμα μου ἐπὶ τρεῖς μῆνας.»

Ὁ Ἀγγλος κατὰ πρῶτον ἔμεινε ἐνεός, ὠργίσθη καὶ διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἀτίμου ταύτης παγίδος, ὡς τὴν ἀπεκάλει. Ματαίως παρεφέρθη ὕβρις, διεμαρτυρήθη, καθότι τρεῖς σιτῆροὶ χωρικοὶ ἤρπασαν τὸ ὑπερτροφικὸν ἐκεῖνο σῶμα του καὶ θέσαντες μάστιγα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ μιλόρδου, τὸν παρέσυραν εἰς ἀπέραντον λειβάδιον, ὅπου ἡ ἐργασία του ἦτο νὰ φυλάττῃ τὰ ζῶα.

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἑβδομάδων, τὸν ὠπλίσαν

μέ βαρύν κόπανον και ήναγκαζέτο να θραύη τους χωματώδεις βόλους ήπισθεν του άρότρου. Κατά την έπίπονον αούτην έργασίαν, το σώμα του έρρεε εξ ιδρωτός,ώς βρούσις· ίδρωσε τόσον,ώστε να καταβρέχη τους αύλακας, ούς έσχημάτιζε το άροτρον, και κατά την ώραν του φαγητού τώ έδιδον προς ένδυνάμωσιν τεμάχιον μέλανος άρτου μετά σκορόδου· δέκα ήμέραι κοπάου έπανήγαγον το σώμα του εις το ήμισυ του άρχικου βάρους. Τόν μετέθεσαν από της μιζς έργασίας εις άλλην, έπίζητουντες πάντοτε μεγαλειτέραν δαπάνην μυϊκής δυνάμεως.

Μετά τριών μηνών τοιαύτην έπίπονον ζώην, ο μιλόρδος μας είχε τας χείρας και τους πόδας τυλώδεις, το πρόσωπον χαλκόχρουν, οστεώδες· ή κοιλία του έξηφανίσθη· τή εκ πάχους έξογκώματα του στήθους του διελύθησαν· οί βραχιόνες του, άλλοτε χονδροί και στρογγύλοι ως στύλοι, έδεικνυον ήδη τας εκ τενόντων έξοχάς. Έγινε πάλιν άνήρ.

(Έκ του γαλλικού.) Δπ.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΕΥΕΣΘΑΙ

Ο διδάκτωρ κ. Δελωνάι άνέπτυξε πρό της έν Παρισίους έταιρίας της βιολογίας περίεργον θέμακ. Ίσχυρίζεται ότι ου μόνον δύναται να κατορθώση να όνειρευθή τις κοιμώμενος αλλά και να ιδη τους όνειρους ούς έπιθυμεί. Η θεωρία αούτη ήτις εκ πρώτης όψεως φαίνεται ούτοπία, έχει λογικήν βάσιν. Τά όνειρα ισχυρίζεται προέρχονται εκ της έγκεφαλικής ένεργείας κατά τον ύπνον· κατορθών τις λοιπόν να ένεργήση εισροήν αίματος εις τον έγκέφαλον έχει όνειρους. Προς τούτο δ' άρκει να κοιμηθή τις έχων χαμηλά την κεφαλήν και καλύπτων αούτην. Έκτός τούτου τά διάφορα μέρη του έγκεφάλου ανταποκρίνονται εις διαφόρους ένεργείας, το έμπρόσθιον μέρος επί παραδείγματι ανταποκρίνεται εις τας ένεργείας τας άφορώσας τά ύψηλοφρονέστερα και ευγενέστερα αίθήματα, τας έπιστήμας, τας τέχνας· ώστε δι' έπιδέματος εκ βάμβακος έφηρμοσμένου επί του μετώπου δύναται τις να κατορθώση να ιδη όνειρα τοιούτου είδους. Αν τούναντίον έφαρμόση το αούτο εις την παρεγκεφαλίδα ήτις προεδρεύει του οργανικού βίου θα ιδη τις όνειρα άναφερόμενα εις τας διαφόρους αισθήσεις. Αν κοιμηθή τις δεξιά θα έχη έφιάλτην, άριστερά θα όμιλη κατά την νύκτα. Σχετικώς προς την θεωρίαν αούτην ύπενθυμιζομεν ότι ύπάρχουσι φυσιολόγοι πιστεύοντες ότι όνειρά τινα, καθ' ό ύπνων είδε σειράν γεγονότων άναπτυσσομένην και φαινομένην μακροχρόνιον, πράγματι διήρκεσαν μόνον μίαν στιγμήν. Ίδού παράδειγμα του τοιούτου φαινομένου· ο άκαδημαϊκός κ. Α. Maury διηγείται ότι νύκτα τινά κοιμώμενος ένυπνίασθη ότι έζη επί της τρομοκρατίας και εύρίσκετο ένώπιον του έπαναστατικού δικαστηρίου. Υφίσταται την άνάκρισιν, ύπερασπίζεται εκυτόν και καταδικάζεται εις θάνατον. Άγεται εις το ίκρίωμα, ή σάνις κλονίζεται, ή μάχαιρα όλισθαίνει και... έξεγείρεται αφρηής. Αναγνωρίζει δε τότε ότι ή αίτία του όνειρου του ήτο σίδηρόν τι της κλίνης πεσον κατά του τραχήλου του. Ανθρωπός τις παρών βεβαίωι αούτον ότι το σίδηρον τούτο είχαν άποσπασθή κατ' αούτην άκρίβως

την στιγμήν, εξ ου άποδεικνύεται βεβαίως ότι μακρός αούτος έφιάλτης μετά πασών αούτου των περιπετειών ήτο το γέννημα μιζς μόνης στιγμής. Άρα το όνειρον είχε διαρκέσει μόνον μικρόν τι μέρος ενός δευτέρου λεπτού.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΙΠΤΗΣ ΕΡΩΣ

(Κατά Θεόκριτον.)

Έκλεπτεν δ έρως μέλι από μελισσών κυφέλη μιά φορά, όταν τά μελίσιχα φθάνου και τά χέρια του θαγκάνουν φοβερά.

Στή μανουλά του φθός τρέχει και της λέγει, ότι έχει «πώς μπορεί τόσο πόνο εις το χέρι ενός ζωύφιου να φέρη το κεντρί;»

Δές τον, δές τον πώς πονάει πώς τά χέρια του φυσάει με όργή. Σάν κατόικι πώς σκιρτάει πώς τά πόδια του κτυπάει εις τη γή.

Και με γέλοια τ'άπεκρίθη ή μανουλά του—«αούθη, μη μικρό δέν είσαι και ου ζαγάρι, και θαγκάνεις σάν λειοντάρι φοβερό;»

Θύοις

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'.

Είμαι άψυχον έν πρώτοις, πλήν σου έχω μία λίμα, ποθ θεός να σε φυλάη! Τίνος κόπηκε το νήμα της ζωής, ή τίνος πάλιν ύπανδραύθηκεν ή κόρη με τον δεινά ή τον τάδε, αν έγέννησεν άγόρι του Δημάρχου ή γυναίκα, αν έβόφησεν ο σκύλος του θανάση ή του Κώστα, αν επήδησεν ο ψύλλος, τά γνωρίζω όλα πέρα, κι' ουχι μόνον τά γνωρίζω, άλλ' ως λίμα όπου είμαι, σ'όλους τά διασαλπίζω. Έν τοσοούτω, το κεφάλι να μου κόψης αν θελήσης, κ' εις την φορά ποθ θα έχης και τον τράχηλον έπίσης, έννοείται δίχως νάχης δι' αούτο κανένα κρίμα!— δένδρον γίνεμαι άμέσως, κι' ως φασι τι νες και κλήμα! Πλήν και πάλιν αν θελήσης, το κεφάλι μου να κόψης, θα με δής 'ς τά μαγειρεία υπό διαφόρους όψεις· θα με δής, ως μακαρόνια, ως κεφτέδες, γιουδαράκια, ως ντολμάδες, ως πιλάφι, ως του φούρνου κεφαλάκια!.. Να μου κόψης το κεφάλι, αν σου έλθη δε και πάλι, είμαι ικανόν να σπάσω το 'δικό σου το κεφάλι! Αν δ' εκ νέου σου κατέθη να με άποκεφαλίσης, εις την μούρην των ανθρώπων—ουχι όλων—με εύρίσκεις! Τελευταίον δ' αν σου έλθη εις τον νούν, να μη μ' άφίσης το κεφάλι μου και πάλιν, τότε θα με άπαντήσης, αφ' ενός ως μία πολίτην πέρα 'ς την Βαβυλωνίαν, αφ' έτέρου ως ποτάμι εις την φίλην Ιταλίαν· εκτός τούτου, θα με εύρης εις το των ανθρώπων σώμα, εις των ζώων, εις τά ξύλα, και εις τά φυτά άκόμα!

N. I. A.

Τετραπλή άκροστιχίς.

Συνίσταται εκ τεσσάρων λέξεων, αν ή πρώτη εινε το όνομα μιζς των Νηρηίδων, ή δευτέρα ενός των 50 υιών του Αιγύπτου, ή τρίτη είδος ρινός, ή δε τετάρτη σεισμοϋ. Τούτων τά αρχικά άποτελοϋσι το όνομα θυγατρός του Άσκληπιού, τά δευτέρα βασιλέως της Σπάρτης, τά πρωτελευταία κοσμοκράτορος πόλεως, τά δε τελευταία θεοϋ τινος.

Όλγα Α. Κτενά.

ΔΥΣΙΣ

Δογοπαγινού Ζου φύλλου Τιμή.